

DEN DANSKE KØBSTADFORENING

SAMMENSLUTNINGEN AF KØBSTÆDERNES
SOCIALE UDVALG

Den 1. februar 1961.

Herved tillader man sig at meddele, at bestyrelserne for Sammenslutningen af Købstædernes sociale Udvalg og Den danske Købstadforening indgående har drøftet det af socialministeren den 16. december 1960 i folketinget fremsatte forslag til lov om offentlig forsorg; gennemgangen af lovforslaget har givet de to organisationer anledning til følgende bemærkninger:

1) §§ 30-33.

Man skal her foreslå, at der skabes lov-hjemmel for, at der ikke fordres betaling for børns og unges (indtil 18 år) ophold i særforårsanstalt.

Forholdet på dette område er det, at særforårsorgen efterhånden hjælper med behandling, undervisning og uddannelse på en måde, som tillader børn og de unge at forblive i deres eget hjem, således at internatsformen formentlig med tiden kun vil blive anvendt for de allerdårligste eller for ret begrænsede perioder.

Princippet i særforårsorgen er ganske vist, at behandling og undervisning ydes uden betaling, og at betalingen på internatet kun skal dække ophold og underhold. Ud fra dette synspunkt skal afkræves en vis betaling, og hvis familien er under et vist indtægtsniveau, skal de sociale udvalg efter en ministerielt fastsat skala pålægge „betaling“ (og inddrive den) eller eventuelt fritage. Den, der har sat et barn i verden, skal også bære en normal forsørgerbyrde.

Heroverfor står imidlertid, at bidragsbeløbene sammenholdt med særforårsorgens udgifter er forsvindende små. I Århus f. eks. har de indkrævede særforårsorgsbidrag i de

sidste 3 år kun udgjort 9 000 kr. om året hidrørende fra 41-50 bidragsskyldige. Selv om særforårsorgsbidragene for hele landet skulle andrage $\frac{1}{4}$ mill. kr. om året, er dette tal dog uden reel betydning i forhold til særforårsorgens bruttoomsætning, der vel andrager omkring 150 mill. kr.

Endvidere skal man anføre, at der er forbundet et administrativt arbejde med disse bidragsspørgsmål, som sikkert koster stat og kommune lige så meget, som bidragene indbringer, at forældrene i mange tilfælde endda har adskillige udgifter ved besøgsrejser, gaver og barnets ferieophold i eget hjem, og endelig at det her drejer sig om familier, der er ganske særlig hårdt ramt gennem barnets handicap (lavtstående, åndssvage, børn ramt af polio, spastiske lammelser eller fremadskridende muskelsvind f. eks.), og for adskillige af disse fædre og mødre er den periodiske indbetaling en fortsat riven op i et sår.

2) § 38, stk. 4.

Det foreslås, at det i teksten anføres, at det er det sociale udvalg, der kan pålægge en arbejdsgiver at give oplysningerne om arbejde og løn.

3) § 49, stk. 2.

Tillægshjælp til arbejdsløshedsunderstøttelse vil blive sjældnere, efter at understøttelsessatserne i arbejdsløshedskasse er forhøjet fra 1. april 1960. Allerede før den tid udgjorde sådan tillægshjælp en meget beskeden del af de samlede kommunehjælpsudgifter (i 14 vilkårligt valgte købstæder udgjorde tillægshjælpen således kun 2,5 pct. af de samlede kommunehjælpsudgifter og